

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ד' - חלק ט"ז

קונטרס 106

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

חלקיו תהיה הקדוש ובקמון ל"ח עורכים סיום ביומא נבא לבקנו ומלמדיהו.

ובקר וקב כתר לרפינו פקמון את ספרו "אור הזהר" סובב ומקומו על מעלת הספר הקדוש; ומעלת הרשבו"ו זיע"א וזכות הלמוד בל ועוד הקדשים את הספר הקדוש "תקוני הזהר", ויחלקו ל"ס"ח" ימי השנה, למען יהגו בו הגורכים והלומדים על דיום ונעלה להם לשנה תמימה. וכן את ויקחלו בהקדוה בעידוד שעוריו "אור הרשבו"ו" ללמוד הוהר הקדוש בכל מקום וישבו, ומה שנתה לך פתדשים ב-180 שעורים, עלה והתקנה פיוס הלמוד למעלה 550- שעורים שהתקבלו בכל מקום. והדברים מתפרסמים בעליו "אור הזהר" הממוקמים וקשורים את הלומדים להיות עם אהדה ונשתה עלה ונתעלה להוסיף חילים ולתדפיס מקורית הוהר הקדוש ויפצו פקמון בתי וישראל.

"אשרי אדם שומע לי לישקד על דלתתו יום יום", דבר גדול הוא לזמות הרבים בזהר הקדוש, וסגולתו כמה וקליוה לתנו לבבות המנוין בתי וישראל ויבשל גזרות. ונתקשרמו דברי מולנו ונכנו המקבל הלאהי הכב מרדכי שרעבי זיע"א, כי למוד הוהר הקדוש ופקלה שעה אחת בשבת שנה ללמוד 75 שנים בימות הלילה ומנון "הוהר הקדוש" הוא גל "תורה מבקבו", בן דור מליים עדקבן, "ה' עילון על כל הלמון", ו"ותבוננו סוכר ה'", ו"מעשה רבני פוננה". ופקרט בשנה הוה - ה"תשע - גמנון הוא חדש של ציון", וישוטמו רבים ונתקנה השדעת פמים להם מקסיים בכל פר"ס הם התורה.

ואשריו נמטיה להא נקרא כבא וישרי הרה"ג מעוז ומגדול מנזה הרבים, אשר אותה נכשו לפעל גדולת ועזרות מויו קדש הוהר הקדוש לעם קדושו. ואנמיא אשר חילה לאוריתא ואשר ה' אתו. והגנו לבקב מוכרך שחפח ה' גירו יבלת. תרב גדלתו, ומעוז מעינותיו חוצה לתגדיל פר"ס התורה ולהאדריה.

ונגה גלת כס"ד שכל למודינו יתא להקים שכינתא מגלותא בקרוב, אם הננים שמתה, פמרתה גמינו אמנו.

אברהם מרדכי יצחק
החונה מה פורת

כס"ה לסקר ואתה תקנה ה"תש"ע

לכת' הרקד
מקים עלה של תורה ב"מפעל הוהר העולמי"
כ"מ האדמו"ר מהאלמין
הנ"ג רבי שלום ויהודה ונאם שלישי"א

נעם השי"ת בישועתו.

האדמו"ר שלישי"א, על פעילו הנמרץ בפענת אור הרשבו"ו בזהר הקדוש. בקספריו ויקורים ובמקשעלו הפיורים - עד ששלל מקום ואתר וזכה להיות מואר באור למוד הוהר.

ובזה נבדא מתפנון עלינו מאמר התפלה: "אור קדש על ציון תמיר וננקה פלנו במהרה לאור". והוא פידוע ומקרטם מאמר משה רבנו נקרא מהימנא לרשבו"ו זיע"א כי "בתיא ספרא יסמון עם שלישראל מגלותא פרקמיים מהרה" (נשא כרד).

ובזה אפרו את אשר זכרנו מ"ר הגה"צ הרב יוסף צוברי זצ"ל זיע"א פעל ספר "אמונת ה'" על מעלת הוהר הקדוש ותורת הסוד והפקלה. ומקורותיו בן 16 שנים!!! מנוה כל ויקריעיים על מעלת הוהר הקדוש, והוא אשר פשילוחית נקנו ונכנו חכמי תימן זיע"א כתב את הספר הנ"ל תחלה בעלום שמו מפני גילו הצעיר וכן אפרו פמבור שנים רבות פרקים שמו פמבור הספר. ובה"ז יריתי בעתק מן הספר, והוא פלו מואר במלכותת קדש להוסיף עקדת הוהר הקדוש מרשבו"ו זיע"א, ומעלתו ותישבותו לעם? וישראל לעולם פלו ויקמשעו עלי ספר הוהר פמבור כל חינו ממש, מוסר נפשו בתקופות של קדשה לתנו את מעלת הוהר ונלמוד בו. וכן אפרו את מ"ר המקבל הכב סעקא ב"ר ויקא חוים זיע"א, שנתה הוהר פורת הקדוש, ומאורו היה פועל ישועות ונקלותא. ובדקבם היה נוהג מ"ר אבי ויקא בן עוואד עואמי זיע"א, שנתה הוהר בזהר הקדוש, ופעמיים רבות שמועתי משה קדשו התפעלו רבה על ספריו הוהר הקדוש עם פרוש מקדש קולה, שנתה ישר המציאות וכל מי שזכה בה היה ביוקב פמנת חילקו פנו עדו עלי אדקיה.

ואמא, גשית לפני כי פנה סדר חק- וישראל, והוסיף בו החי"א זיע"א גם מאמר בזהר הקדושו, למען יהגו בו הכל ויקנה שנה נפש לכל, ויהיו תדירים בו בכל יום ויום.

ובזה נכנ פוכב מיעקב במפעלו העצום של כ"מ האדמו"ר מהאלמין שלישי"א, להמליך בדקבם של גדולים עלה וכל גדולי הדורות, אשר פעלו רבות ותקנו סדרי למוד בזהר הקדוש למען יהגו בו הכל. עשר מנמסות לתגדיל תורה והאדריה בקרוב הגאולה השלמה.

ובמות כ"מ האדמו"ר מהאלמין שלישי"א יכני גם אנו לקבע סדר למוד קבוע בשעור הקהלקתי בשבת קדש: תחלה - כל אחד ויכה לעצמו לכתות בעמוד מספר "תקוני הזהר", באופן שיעבדו משיעמיים פקוה וקשה דפים בכל שבת, ואת"כ

מקשיכים למוד ונתקנה בקסר "אור הזהר", לבנת אתר אשר קראו חכמי ישראל פעמלת הוהר ומדברי קדש אנו מלקטים עקרי וסודות שיהו לנו מפתח-הקדמות לזהר הקדוש.

וזני השי"ת ואתבונן: וזה בני' 218 = שנה בני' "אלתי עולם ה'", והוא עפר תכלית ללמוד הוהר הקדוש לביע ולהנעם פאמונות אמן זו. וכן שנה בני' "הוא בן עולם הבא", תינו כל הוהר והוהה בוה"ק הוא בן העוה"ב. שנה בני' "נה" היה עמנו", ובני' "והלא זו טובה פמולה", ובני' "חסד עולם".

וזה בני' 218 ועם הפולל בני' 219 = שנה בני' "עם דוד הפולל", תינו מ"ש במאמר הרעיא מהימנא הנ"ל כי ללמוד הוה"ק מקרב ביאת מליכי בן דוד עקשני.

הוהר הקדוש בני' 223 = שנה בני' "אין עוד מלבדו", והוא תיסוד הנדע מפלל הלמוד בתורת ח"ו. שנה בני' "בכסופי ונאדה" פ"ל במאמר הרעיא מהימנא על קרוב הגאולה בכל פרק ובכל תבה שיוכים לתנת בוה"ק. שנה בני' "כי אני ה' אלהיכם".

הוהר הקדוש שנה בני' 223 + 415 = 638. שנה בני' "ה' עילון על כל הארץ", ושנה בני' לשמות שלישת האבות "אברהם יצחק יעקב", שנה היא "בית ה'", להורות פי עפר ברות ה' עשני היא על אכן השתה חוה שבלמוד הוה"ק, ותינו שנה בני' גם "כי אות הוא לעולם", שנה בני' "ובשני דוד עקדנ" ובני' "למיש עקדננו" ובני' "בן דוד קמיים עקדנ", ובכל זה שנה בני' "ומעשה ידיו בניו פוננה" בן ידי כעון.

ועל בן יוכב כ"מ האדמו"ר שלישי"א ממקור הבכבות, לקריאות גופא והוהר מעליא, להמליך חילו במפעל הוהר העולמי, למען ויתפסם העולם פלו מאור הרשבו"ו ששערו לפני ויקנה לעלך על כל הארץ פיוס ההוא ויהיה ה' אהד וישמו את"ר.

סיכון התבוננו פכרשה, ובאמת נכון הוא להתעלות בכל פרשה ופרשה. והשבונו "תצדקו" (601) = הוהר (223) + אור תנונו (278). ובאדמו"ר אור הגנו הוהר" (601) ותגלה בעיה = שנה בני' "אם הננים שמתה" על עלוי השכינה, בני' "זע את ה'", ובני' "כי קדש אגני".

ביקר ונדר הוהר הקדוש וזכות הרשבו"ו זיע"א בשם התבירים הלומדים במתימ"ד מולקת התורה פנמינה. משה עמיאל.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

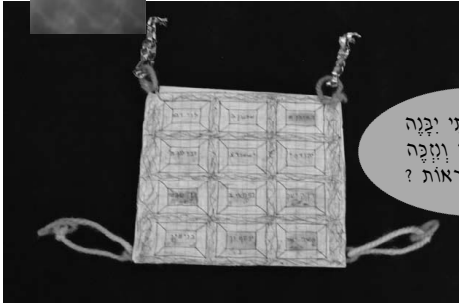
[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בס"ד

וְהַמְשַׁבְּלִים יְזַהְרוּ בְּזֵר הַרְקִיעַ

ר' משה, מתי יבנה בית המקדש ונזכה לעלות ולהראות?

באשר נלמד את הזוהר הקדוש בא תבוא הגאולה השלימה ברחמים!!!

ר' משה, בבקשה הראה לי היכן זה כתוב?

ר' ישראל, הקשב היטיב וזכור! כף כתוב במפורש בזוה"ק פרשת נשא (ק"ב): "ובגין דצתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יקון ביה מן גלותא ברחמי", תרגום מילה במילה: "ומשום שצתידים ישראל לטעום מעץ החיים שהוא זה ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים"

תודה מקרב לב, אני רץ להביא את הגאולה! (ללמוד זוהר!)

ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלוש פעמי רגלינו

אָשׁוּב אֵלַיךְ כָּעֵת חַיָּה וּלְשָׂרָה בִּן. וְתַנִּינָן פִּקְדָה
 אֶת שָׂרָה, פִּקְיֵדָה לְנוֹקְבָא, זְכִירָה לְדְכוּרָא,
 וּבְגִין כֶּף וַיִּי פִקְדָה אֶת שָׂרָה, בְּאִשְׁרֵי אָמֵר,
 דְּכַתִּיב שׁוּב אֲשׁוּב אֵלַיךְ כָּעֵת חַיָּה וְגו',
 מְהֵבָא מְשַׁמְעֵ דְאָמֵר וַיֵּאמֶר שׁוּב אֲשׁוּב אֵלַיךְ,
 וַיֵּאמֶר סֵתָם, דְּאִיהוּ הָוּה וְלֹא שְׁלִיחָא אַחֲרָא:
 וַיַּעַשׂ יי לְשָׂרָה וְגו'. פִּינֵן דְּאָמֵר וַיִּי פִקְדָה אֶת
 שָׂרָה, מַהוּ וַיַּעַשׂ יי לְשָׂרָה. אֲלֵא הֵכִי
 תַנִּינָן דְּאִיבָא דְעוֹבְדוּי דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
 מַהֵהוּא נְהָר דְנִגִּיד וְנִפִּיק מַעֲדָן אִיהוּ, וְאִיהוּ
 נִשְׁמַתְהוּן דְּצַדִּיקַיָּא, וְאִיהוּ מַזְלָא דְכָל
 בְּרַכָּאן טְבָאן וְגַשְׁמֵי בְרַכָּאן נִזְלֵי מִנִּיהּ וּמִתַּמְנָן
 נִפְקֵי, דְכַתִּיב לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן, דְּאִיהוּ מַזְיֵל
 וּמִשְׁקָה מַעֲיֵלָא לְתַתָּא, בְּגִין דְבָנֵי (נִשְׂא) בְּהֵאֵי
 מַזְלָא תַלְיִין וְלֹא בְאֲתֵר אַחֲרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב
 וַיִּי פִקְדָה אֶת שָׂרָה פִּקְיֵדָה בְּלַחֲוֵדוּי.

וַיַּעַשׂ יי לְשָׂרָה. עֲשִׂיָּה אִיהוּ לְעֵילָא מַהֵאֵי
 דְרָגָא כְּמַה דְאֲתַמֶּר דְּהָא בְּמַזְלָא
 תַלְיָא, וְעַל דָּא כָּאן פִּקְיֵדָה וְכָאן עֲשִׂיָּה.
 וּבְגִין כֶּף אָמֵר יי וַיִּי וְכֵלָא חֵד. רַבִּי אֲלֵעָזָר
 פִּתַח וְאָמֵר (תהלים קכז) הִנֵּה נַחֲלַת יי בְּנִים שְׂכָר
 פְּרֵי הַבְּטָן. הִנֵּה נַחֲלַת יי, אַחֲסִנְתָּא לְאַתְאֲחַדָּא
 בְּנֵי דְלֹא יִתְעַבֵּר מִינֵהּ לְעֵלְמִין, דְּבַר נֶשׁ דְּזָכִי
 לְבָנִין בְּהֵאֵי עֲלֵמָא זָכִי בְּהוּ לְמִיעַל לְפִרְגוּדָא
 בְּעֵלְמָא דְאֲתֵי. בְּגִין דְּהָוּא בְּרָא דְשָׁבִיק בַּר
 נֶשׁ וְזָכִי בִיָּה בְּעֵלְמָא דָּא, אִיהוּ יְזָכִי לִיָּה
 לְעֵלְמָא דְאֲתֵי, וְזָכִי לְאַעֲלָא בִיָּה לְנַחֲלַת יי.
 מָאן נַחֲלַת יי, דָּא אַרְץ הַחַיִּים. וְהֵכִי קָרָא לָהּ
 לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל דְּאִיהֵי אַרְץ הַחַיִּים.

דְּוֹר מְלָפָא (קרא ליה) נַחֲלַת יי דְכַתִּיב, (שמואל א כו)
 פִּי גִרְשׁוּנֵי הַיּוֹם מִהֶסְתַּפַּח בְּנַחֲלַת יי
 לְאִמּוֹר לֵךְ עִבַד אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, וּבְגִין כֶּף הִנֵּה
 נַחֲלַת יי (דף קטו ע"ב) בְּנִים. מָאן אֲזַפִּי לִיָּה לְבַר

שְׁכַתוּב לְמוֹעֵד אֲשׁוּב אֵלַיךְ כָּעֵת
 חַיָּה וּלְשָׂרָה בִּן. וְשִׁנְיָנוּ, פִּקְדָה אֶת
 שָׂרָה - פִּקְיֵדָה לְנִקְבָּה, זְכִירָה
 לְזָכֵר. וּמִשׁוּם כֶּף וַיִּי פִקְדָה אֶת
 שָׂרָה. בְּאִשְׁרֵי אָמֵר, שְׁכַתוּב שׁוּב
 אֲשׁוּב אֵלַיךְ כָּעֵת חַיָּה וְגו'. מְכָאן
 מְשַׁמְעֵ שְׁאָמֵר וַיֵּאמֶר שׁוּב אֲשׁוּב
 אֵלַיךְ, וַיֵּאמֶר סֵתָם, שְׁהוּא הִיָּה
 וְלֹא שְׁלִיחָא אַחֲרָא.

וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה וְגו'. פִּינֵן שְׁאָמֵר
 וַיִּי פִקְדָה אֶת שָׂרָה, מַהוּ וַיַּעַשׂ ה'
 לְשָׂרָה? אֲלֵא כֶּף שִׁנְיָנוּ, שְׁפָרֵי
 מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 מֵאוֹתוֹ נִהְר שְׁשׁוּפָע וַיּוֹצֵא מַעֲדָן
 הוּא, וְהוּא נְשִׁמוֹת הַצַּדִּיקִים,
 וְהוּא הַמְּזַל שְׁכָל הַבְּרִכוֹת
 הַטּוֹבוֹת וְגַשְׁמֵי בְרַכָּה נִזְלִים
 מִמֶּנּוּ וּמִשָּׁם יּוֹצֵאִים, שְׁכַתוּב
 לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן. שְׁהוּא מַזְיֵל
 וּמִשְׁקָה מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה מִשׁוּם
 שְׁבִינִים בְּמַזְלָה הִנֵּה תַלְיִינִים, וְלֹא
 בְּמִקּוּם אַחֲרָא. וְעַל זֶה כְּתוּב וַיִּי
 פִּקְדָה אֶת שָׂרָה, פִּקְיֵדָה בְּלַבְבָּהּ.

וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה, עֲשִׂיָּה הִיא
 לְמַעֲלָה מִן הַדְּרָגָה הַזֹּאת, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר שְׁכַתוּב לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן וְעַל זֶה
 כָּאן פִּקְיֵדָה וְכָאן עֲשִׂיָּה. וְלָכֵן
 אָמֵר ה' וַיִּי, וְהַפֵּל אַחֲרָא. רַבִּי
 אֲלֵעָזָר פִּתַח וְאָמֵר, (תהלים קכז) הִנֵּה
 נַחֲלַת ה' בְּנִים שְׂכָר פְּרֵי הַבְּטָן.
 הִנֵּה נַחֲלַת ה', חֵלֶק לְהֵאֲחִזָּה בִּיהּ
 שְׁלֹא יִתְבַטֵּל מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים.
 שְׁכָן אָדָם שְׁזוֹכָה לְבָנִים בְּעוֹלָם
 הַזֶּה, זוֹכָה בְּהֵם לְהַכְנִס לְפִרְגוּד
 לְעוֹלָם הַבָּא, מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ הַבֵּן
 שֶׁהֵשִׂיר בֶּן הָאָדָם וְזוֹכָה בּוֹ
 בְּעוֹלָם הַהַיְוָה, הוּא יְזָכֵה אוֹתוֹ
 לְעוֹלָם הַבָּא, וְזוֹכָה לְהַכְנִס בּוֹ
 לְנַחֲלַת ה'. מַה זֶה נַחֲלַת ה'? זוֹ
 אַרְץ הַחַיִּים. וְכֶף קָרָא לָהּ אֶת
 אַרְץ יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא אַרְץ הַחַיִּים.
 דְּוֹר הַמְּלָפָא (קרא ליה) נַחֲלַת ה',
 שְׁכַתוּב (שמואל א כו) פִּי גִרְשׁוּנֵי
 הַיּוֹם מִהֶסְתַּפַּח בְּנַחֲלַת ה' לְאִמּוֹר

לך עבד אלהים אחרים, ומשום כך הנה נחלת ה' בנים. מי מזכה את האיש הזה? בנים. אם זוכה בהם בעולם הזה - שְׂכָר פְּרִי הַבְּטָן. שְׂכָר וְחֶלֶק טוֹב בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בְּאוֹתוֹ פְּרִי מַעְיֵו הוּא שְׂזוּכָה בְּן אָדָם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בְּהֵם.

בא ראה, הנה נחלת ה' בנים, ירשה וחלק של פרות של מעשה הקדוש ברוך הוא מלמעלה הוא מעץ החיים, שהרי משם זוכה בן אדם לבנים, כמו שזכרנו (הושע יד) ממני פריך נמצא. מה כתוב? (תהלים קכז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבשו וגו'. אשרי בעולם הזה, ואשרי בעולם הבא.

לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער, מי האויבים בשער? אלו בעלי הדינים. שכאשר נשמה יוצאת מהעולם הזה, כמה הם בעלי הדינים שמוזמנים לפניה עד שלא תכנס למקום בשער באותו שער שתכנס לשם, משום שהשאר משכונות בעולם הזה ובגלגלים יזכה באותו עולם. ועל זה לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער.

רבי יהודה ורבי יוסי היו הולכים בדרך. אמר רבי יהודה לרבי יוסי, פתח פיה ודבר בתורה, שהרי השכינה נמצאת אצלך, שכל זמן שבדברי תורה מדברים, באה השכינה ומתחברת, וכל שפן בדרך, ששכינה מקדימה ובאה והולכת לפני בני אדם שזוכים באמונת הקדוש ברוך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר, (שם) אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנך. אשתך כגפן פריה - כל זמן להוליד בנים פשרים. כגפן - מה

נש. בנין. אי זכי בהו בהאי עלמא, שְׂכָר פְּרִי הַבְּטָן, אַגְרָא וְחוּלְקָא טְבָא בַּהֵיא עַלְמָא, בַּהֵיא אִיבָא דְמַעוּי אִיהוּ דְזָכִי בַר נֶשׁ בַּהֵיא עַלְמָא בַּהוּ.

הא חזי, הנה נחלת יי בנים. ירוּתָא וְאַחְסַנְתָּא דְאִיבִין דְעוֹבְדוּי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְלַעֲיָלָא אִיהוּ מְאִילְנָא דְחַיִּי, דְהָא מִתְמַן זָכִי בַר נֶשׁ לְבָנִין כְּמָה דְאֵת אַמְרֵי (הושע יד) מִמְּנֵי פְרִיךָ נִמְצָא. מַה כְּתִיב, (תהלים קכז) אֲשָׁרִי הַגִּבֹר אֲשֶׁר מָלֵא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא יִבוּשׁוּ וְגו'. אֲשָׁרִי בַעַלְמָא דִּין וְאֲשָׁרִי בַעַלְמָא דְאֵתִי. לֹא יִבוּשׁוּ כִי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבִים בְּשַׁעַר. מֵאֵן אוֹיְבִים בְּשַׁעַר. אֵלִין מְאִרְיָהוּן דְדִינִין, דְכַד נִשְׁמַתָּא נִפְקַת מֵהַאי עַלְמָא, כְּמָה אֲנוּן מְרִיָהוּן דְדִינִין דְזַמְיָנִין קַמִּיהּ, עַד לָא יִיעוּל לְדוּכַתִּיהּ בְּשַׁעַר בַּהֵיא תַרְעָא דְיִיעוּל תְּמַן, בְּגִין דְמִשְׁכּוֹנִין שְׂבִיק בַּהֵיא עַלְמָא וּבְגִינִיהוּן יִזְכִּי בַּהֵיא עַלְמָא וְעַל דָּא לֹא יִבוּשׁוּ כִי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבִים בְּשַׁעַר.

רבי יהודה ורבי יוסי היו אזלי בארְחָא. אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי פְתַח פּוּמְךָ וְלַעֲי בְאוֹרֵייתָא דְהָא שְׂכִינְתָּא אֲשַׁתְּפַחַת גְּבַךְ, דְכָל זְמַן דְבְמַלִּי דְאוֹרֵייתָא לְעֵאן שְׂכִינְתָּא אֲתִיא וּמִתְחַבְרָא, וְכָל שְׁפָן בְּאוֹרְחָא דְשְׂכִינְתָּא קְדָמָא וְאֲתִיא וְאִזְלָא קַמִּיָּהּ דְבָנֵי נֶשׂא דְזָכָאן בְּמַהִימְנוּתָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

פתח רבי יוסי ואמר. (תהלים קכז) אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנך. אשתך כגפן פריה, כל זמן דאתתא בירכתי ביתא ולא נפקא לבר, היא צנועה ואתחזי לאולדא בנין דכשרין. שהאשה בירכתי הבית ולא יוצאת החוצה, היא צנועה וראוייה להוליד בנים פשרים. כגפן - מה

בְּגִפְנוֹ, מַה גִּפְנוֹ לֹא אֶתְנַטְעָא אֶלָּא בְּזִינָה וְלֹא
בְּזִינָא אַחְרָא. כִּף אֶתְתָּא דְכִשְׂרָא לֹא תַעֲבֹד
נְטִיעֵן בְּבַר נֶשׁ אַחְרָא. מַה גִּפְנוֹ לֹא אִית בִּיה
רְכִיבָה מְאִילָנָא אַחְרָא, אוּף הָכִי אֶתְתָּא
דְכִשְׂרָא הָכִי נְמִי.

חֲמִי מַה אַגְרָה, (דף קסז ע"א) בְּנִיף כִּשְׂתִּילִי
זִיתִים. מַה זִיתִים לֹא נִפְלִי טְרַפְיִיהוּ כֹּל
יוֹמֵי שְׁתָּא וְכִלְהוּ קְשׁוּרִין (נ"א כסיר) תְּדִיר, אוּף
הָכִי בְּנִיף כִּשְׂתִּילִי זִיתִים סְבִיב לְשַׁלְחָנָךְ. מַה
כְּתִיב בְּתַרִּיה הִגָּה כִּי כֵן יִבְרַךְ גְּבַר יִרְא יי. מְאִי
הִגָּה כִּי כֵן יִבְרַךְ גְּבַר. הִגָּה כֵן מִיבְעִי לִיה.
אֶלָּא לְאַסְגָּאָה מְלָה אַחְרָא דְאוּלִּיפְנָא דְא
מִינָה, דְכָל זְמַנָּא דְשְׁכִינְתָּא הָוָה צְנִיעָא
בְּאַתְרָה פְּדָקָא חֲזִי לָהּ פְּכִיכּוּל בְּנִיף כִּשְׂתִּילִי
זִיתִים אֵלִין יִשְׂרָאֵל פֶּד שְׂרָאן בְּאַרְעָא. סְבִיב
לְשַׁלְחָנָךְ. דְאַכְלִי וְשְׁתָּאן וְקַרְבִּין קַרְפְּנִין
וְחֲדָאן קַמִּי קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וּמִתְבָּרַךְ
עֲלָאִין וּתְתַאִין בְּגִינְיִיהוּ.

לְבַתָּר דְשְׁכִינְתָּא נִפְקַת, אֶתְגַּלוּ יִשְׂרָאֵל מֵעַל
פְּתוּרָא דְאַבוּהוּן וְהוּוּ בִינֵי עַמְמֵי
וְצוּוחִין כֹּל יוֹמָא וְלִית דְאַשְׁגַּח בְּהוּ בַר
קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא דְכְּתִיב (ויקרא כו) וְאַף גַּם זֹאת
בְּהִיּוֹתָם בְּאַרְץ אֲבִיהֶם וְגו'. וְחַמִּינֵן כַּמָּה
קִדְשִׁין עֲלָאִין מִיתוּ בְּגוּזְרִין תְּקִיפִין, וְכָל דְא
בְּגִין עוֹנְשָׁא דְאוּרִייתָא דְלֹא קִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל פֶּד
הוּוּ שְׂרָאן בְּאַרְעָא קִדְשָׁא.

חֲמִי מַה כְּתִיב, (דברים כח) תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ
אֶת יי אֱלֹהֶיךָ בְּשִׁמְחָה וּבִטּוֹב לִבְב מֵרֵב
כֹּל. הַאי קָרָא אִיהוּ רְזָא, תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ
בְּשִׁמְחָה, בְּזִמְן דְכַהֲנֵי הוּוּ קַרְבִּין קַרְפְּנִין
וְעֲלוּוֹן וְדָא הִיא בְּשִׁמְחָה. וּבִטּוֹב לִבְב, אֵלִין
לְיוֹאֵי. מֵרֵב כֹּל, אֵלֹו יִשְׂרָאֵל דְהוּוּ אִמְצָעִים
בִּינְיִייהוּ וְנִטְלִי בְּרַכָּאן מִכָּל סְטְרִין. דְכְּתִיב,

גִּפְנוֹ לֹא נְטַטְעָא אֶלָּא בְּמִינָה וְלֹא
בְּמִין אַחַר, כִּף אֲשֶׁה כִּשְׂרָה לֹא
תַעֲשֶׂה נְטִיעוֹת עִם אִישׁ אַחַר;
מַה גִּפְנוֹ אִין בַּה הִרְבַּכְהָ מַעֲץ
אַחַר, אִף כִּף אֲשֶׁה כִּשְׂרָה גַם כִּף.
רְאָה מַה שְׂכַרְהָ: בְּנִיף כִּשְׂתִּילִי
זִיתִים. מַה זִיתִים אִין עֲלֵיהֶם
נִטְפִילִים כֹּל יְמוֹת הַשָּׁנָה וְכֹלָם
קְשׁוּרִים (בסר) תְּמִיד, אִף כִּף בְּנִיף
כִּשְׂתִּילִי זִיתִים סְבִיב לְשַׁלְחָנָךְ.
מַה פְּתוּב אַחְרֵיו? הִגָּה פִי כֵן
יִבְרַךְ גְּבַר יִרְא ה'. מַה זֶה הִגָּה פִי
כֵן יִבְרַךְ גְּבַר? הִגָּה כֵן הִגָּה צְרִיף
(לכתב)! אֶלָּא לְרַבּוֹת דְבַר אַחַר
שְׁלַמְדְנוּ זֶה מִמְנָה, שְׁכָל זְמַן
שֶׁהִשְׁכִּינָה הִיחֵה צְנוּעָה בְּמִקּוּמָה
כְּרֵאוּי לָהּ פְּכִיכּוּל - בְּנִיף כִּשְׂתִּילִי
זִיתִים, אֵלֹו יִשְׂרָאֵל כִּשְׂשֵׁרוּיִים
בְּאַרְץ. סְבִיב לְשַׁלְחָנָךְ -
שְׁאוּכְלִים וְשׁוֹתִים וּמְקַרְבִּים
קַרְבָּנוֹת וּשְׁמַחִים לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרִיף הוּא, וּמִתְבָּרַכִּים עֲלֵיוֹנִים
וּתְחַתּוֹנִים בְּגִלְלוֹם.

אַחַר שְׁיַצְאָה הַשְׁכִּינָה וְגַלוּ
יִשְׂרָאֵל מֵעַל שְׁלַחַן אֲבִיהֶם, וְהֵם
בִּין הָעַמִּים וְצוּוחִים כֹּל יוֹם, וְאִין
מִי שְׁיִשְׁגִּיחַ בְּהֶם פְּרִט לְקַבְיָה,
שְׁכַתוּב (ויקרא כו) וְאַף גַּם זֹאת
בְּהִיּוֹתָם בְּאַרְץ אֲבִיהֶם וְגו'.
וְרֵאוּנֵי פְמָה קְדוּשִׁים עֲלֵיוֹנִים
מִתּוּ בְּגוּזְרוֹת תְּקִיפּוֹת, וְכָל זֶה
מִשׁוּם עֲנֵשׁ הַתּוֹרָה שְׁלֹא קִיִּימוּ
יִשְׂרָאֵל כִּשְׁהִיוּ שְׁרוּיִים בְּאַרְץ
הַקְּדוּשָׁה.

רְאָה מַה פְּתוּב, (דברים כח) תַּחַת
אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ
בְּשִׁמְחָה וּבִטּוֹב לִבְב מֵרֵב כֹּל.
פְּסוּק זֶה הוּא סוּד. תַּחַת אֲשֶׁר לֹא
עֲבַדְתָּ בְּשִׁמְחָה, בְּזִמְן שְׁכַהֲנִים
הִיוּ מְקַרְבִּים קַרְבָּנוֹת וְעוֹלוֹת,
וְזוֹ הִיא בְּשִׁמְחָה. וּבִטּוֹב לִבְב -
אֵלֹו הַלּוּיִם. מֵרֵב כֹּל - אֵלֹו
יִשְׂרָאֵל שְׁהִיוּ אִמְצָעִים בִּינְיִיהֶם
וְנִטְלוּ בְּרַכּוֹת מִכָּל הַצְּדָדִים,

(ישעיה ט) הרבית הגוי לו הגדלת השמחה. אלן פהני. שמחו לפניך פשמחת בקציר, אלו ישראל דקדשא ברין הוא ברין לון עבנרא דחלקא ויהבי מעשרא מכלא. פאשר יגילו בחלקם שלל. אלן ליואי דנטלא מעשרא מגו אדרא.

דבר אחר הרבית הגוי. אלן ישראל דמהימנותא דקודשא ברין הוא עלייהו כדקא חזי. לו הגדלת השמחה, דא איהו דרגא רישא עלאה דאברהם דאתדבק בה, דאיהו גדול וחדוה ביה אשתפח.

שמחו לפניך, (דף קטז ע"ב) בשעתא דסלקין לאתדבקא בך. פשמחת בקציר, דא כנסת ישראל דשמחת בקציר דיליה הוה. פאשר יגילו בחלקם שלל. פאשר יגילו, אלן שאר חילין ורתיבין לתתא בזמנא דמחלקי שלל וטרפי טרפא בראשיתא דכלא.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים קיט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. עת לעשות ליי מהו. אלא הא אוקמוה. אבל עת, דא כנסת ישראל דאקרי עת. כמה דאת אמר, (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש. מאי ואל יבא בכל עת. כמה דאת אמר, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה. ודא הוא (ויקרא י) ויקריבו לפני יי אש זרה וגו'. מאי טעמא עת. בגין דאית לה עת וזמן לכלא לקרבא לאתנהרא לאתחברא כדקא יאות. כמה דאת אמר, (תהלים טט) ואני תפלתי לך יי עת רצון.

לעשות ליי כמה דכתיב, (שמואל ב ח) ויעש דוד שם. דכל מאן דאשתדל באורייתא כאילו עביד ותקן האי עת לחברא לה בקדשא ברין הוא. וכל כף למה בגין דהפרו תורתך, דאילו לא הפרו תורתך לא אשתפח

שכתוב (ישעיה ט) הרבית הגוי לו הגדלת השמחה. אלו הכהנים. שמחו לפניך פשמחת בקציר - אלו ישראל שהקדוש ברין הוא ברין להם את תבואת השדה ונותנים מעשר מן הכל. פאשר יגילו בחלקם שלל - אלו לויים שנוטלים מעשר מתוך הגרן.

דבר אחר הרבית הגוי - אלו ישראל שאמונת הקדוש ברין הוא עליהם פראוי. לו הגדלת השמחה - זוהי דרגת הראש העליון של אברהם שנדבק בה, שהוא גדול, וחדוה נמצאת בו. שמחו לפניך - בשעה שעולים להדבק בך. פשמחת בקציר - זו כנסת ישראל ששמחת הקציר היא שלה. פאשר יגילו בחלקם שלל - פאשר יגילו אלו שאר הצבאות והמרכבות למטה בזמן שמחלקים שלל וטרפים טרף בראשית הכל.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים קיט) עת לעשות לה' הפרו תורתך. מה זה עת לעשות לה? אלא הרי פרשיה, אבל עת - זו כנסת ישראל שנקראת עת, כמו שנאמר (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש. מה זה ואל יבא בכל עת? כמו שנאמר (משלי ז) לשמרך מאשה זרה. וזהו (ויקרא י) ויקריבו לפני ה' אש זרה וגו'. מה הטעם עת? משום שיש לה עת וזמן לכל להתקרב להיות מאירה ולהתחבר פראוי, כמו שנאמר (תהלים טט) ואני תפלתי לך ה' עת רצון.

לעשות לה', כמו שכתוב (שמואל ב ח) ויעש דוד שם. שכל מי שמשתדל בתורה כאלו עשה ותקן את העת הזאת לחבר אותה עם הקדוש ברין הוא (תפארת). וכל כף למה? משום שהפרו תורתך. שאילו לא הפרו תורתך,

לא נמצא פרוז של הקדוש ברוך
הוא מישראל לעולמים.

אמר רבי יוסי, כמו זה כתוב (ישעיה
ס) אני ה' בעתה אחישנה. מהו
בעתה? בעת ה'. שתקום מן
העפר, אז אחישנה. אמר רבי יוסי,
ועם כל זה, יום אחד היא כנסת
ישראל בתוך העפר ולא יותר.
אמר רבי יהודה, כך אמרו, אבל
בא ראה הסוד שלמדנו. בשעה
שכנסת ישראל גלתה ממקומה,
אז אותיות השם הקדוש כפיכול
נפרדו, שנפרדה ה"א מן וא"ו,
ומשום שנפרדו מה כתוב? (תהלים
ט) נאלמתי דומי"ה, משום
שהסתלק וא"ו מה"א וקול לא
נמצא, אז הדבור נאלם, ולכן היא
שוכבת לעפר כל אותו היום הזה
של ה"א. ומיהו? האלף החמישי.
ואף על גב שהקדימה בגלות עד
שלא נכנס אותו האלף החמישי,
הסוד של ה"א. וכשיבא האלף
הששי, שהוא הסוד של וא"ו, אז
וא"ו יקים את ה"א.

בזמן שש פעמים עשר ששים
נפש, אז שלמות של וא"ו עשר
פעמים, וא"ו שש פעמים עשר,
[שוא"ו] וא"ו עולה [בעשר] ב"ו, וא"ו
יורדת בה"א.

נשמרת וא"ו בתוך עשר שש
פעמים, אז הם ששים להקימה
מהעפר. ובכל ששים וששים
מאותו האלף הששי מתחזקת
ה"א, ועולה בדרגותיה להתחזק.
ובשש מאות שנים לאלף הששי
יפתחו שערי החכמה למעלה
ומעניות של חכמה למטה,
ויתמקן העולם להכנס לשביעי.
כמו בן אדם שמתקן ביום ששי
מכשמצריב השמש להכנס
לשבת, אף כך גם, וסימן לדבר -
(בראשית ז) בשנת שש מאות שנה

פירוטא דקודשא בריך הוא מישראל
לעלמין.

אמר רבי יוסי כגוונא דא כתיב, (ישעיה ס) אני
י' בעתה אחישנה. מהו בעתה. בעת
ה'. דתקום מעפרא פדין אחישנה. אמר רבי
יוסי ועם כל דא יומא חד איהי כנסת
ישראל גו עפרא ולא יתיר. אמר רבי יהודה
הכי אמרו. אבל תא חזי, רזא דאוליפנא,
בשעתא דכנסת ישראל אתגלייא מאתרה,
פדין אתוון דשמא קדישא כפיכול אתפרשו.
דאתפרשא ה"א מן וא"ו, ובגין דאתפרשו
מה כתיב (תהלים ט) נאלמתי דומי"ה, בגין
דאסתלק וא"ו מן ה"א, וקול לא אשתבח,
פדין דבור אתאלם. ובגין כך היא שכיבת
בעפרא כל ההוא יומא (דנא) דה"א. ומאן
איהו אלף חמשאה, ואף על גב דאקדימת
בגלותא עד לא ייעול ההוא אלף חמשאה
רזא דה"א, וכד ייתי אלף שתיתאה דאיהו
רזא (דף ק"ו ע"א) דוא"ו, פדין וא"ו יקים
לה"א.

בזמנא שית זמנין עשר שתין נפש, פדין
שלימו וא"ו עשר זמנין, וא"ו שית
זמנין עשר, (דנא"ו) וא"ו סלקא (בעשר) ב"ו,
וא"ו נחתא בה"א.

אשתתרים וא"ו גו עשר שית זמנין, פדין
הו שתיין לאקמא מעפרא, ובכל
שתיין ושתיין מההוא אלף שתיתאה אתתקף
ה"א וסלקא בדרגוי לאתתקפא. ובשית
מאה שנין לשתיתאה יתפתחון תרעי
דחכמתא לעילא ומבועי דחכמתא לתתא,
ויתתקן עלמא לאעלא בשביעאה. כבר נש
דמתתקן ביומא שתיתאה מכי ערב שמשא
לאעלא בשפתא. אוף הכי נמי. וסימניה (בראשית ז)

בשנת שש מאות שנה

לחיי נח וגו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה. אמר ליה רבי יוסי כל דא אריכו זמנא יתיר מפמה דאוקמוה חברייא דאיהו יומא חד גלותא דכנסת ישראל ולא יתיר דכתיב, (איכה א) נתנני שוממה כל היום דוה. אמר ליה הכי אוליפנא מאבא ברזין דאתון דשמא קדישא וביומי דשני עלמא וביומי דבראשית וכלא רזא חדא איהו.

לחיי נח וגו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה.

אמר לו רבי יוסי, כל זה זמן ארץ יותר מכפי שבארונה החברים שהוא יום אחד גלות של כנסת ישראל ולא יותר, שכתוב (איכה א) נתנני שוממה כל היום דוה. אמר לו, כך למדתי מאבי בסודות האותיות של השם הקדוש ובימים של שנות העולם ובימים של בראשית, והכל בסוד אחד הוא.

וכדין יתחזי קשתא בעננא בגווי נהירין כאתתא דמתקשטא לבעלה דכתיב, (בראשית ט) וראיתיה לזכר ברית עולם והא אוקמוה ושפיר הוא. וראיתיה, בגווי נהירין כדקא יאות. וכדין לזכר ברית עולם. מאן ברית עולם. דא כנסת ישראל, ויתחבר וא"ו בה"א, וייקים לה מעפרא, כמה דאת אמר ויזכר אלהים את בריתו. דא כנסת ישראל דאיהי ברית, כמה דאת אמר והיתה לאות ברית וגו'.

ואז תראה הקשת בגונים מאירים כמו אשה שמתקשטת לבעלה, שכתוב (בראשית ט) וראיתיה לזכר ברית עולם, והרי בגונים מאירים כראוי, ואז לזכר ברית עולם. מה זה ברית עולם? זו כנסת ישראל, ויתחבר וא"ו עם ה"א ויקמה מן העפר, כמו שנאמר ויזכר אלהים את בריתו. זו כנסת ישראל שהיא ברית, כמו שנאמר והיתה לאות ברית וגו'.

כד יתער וא"ו לגבי ה"א, כדין אתין עלאין יתערון בעלמא ובגוי דראובן זמינין דיתערון קרבין בכל עלמא, וכנסת ישראל יוקים לה מעפרא וידכר לה קדשא בריה הוא. וישתפח קדשא בריה הוא לגבה גו גלותא פחושפין וא"ו שית זמנין י' (עשר). עשר זמנין שית שנין, וכדין תיקום ויתפקד עלמא למעבד ניקמיו, ומאן דאיהו מאיה יתרמי.

אז יתעורר וא"ו אל ה"א, אז אותות עליונים יתעוררו בעולם, ועתידים בני ראובן לעורר קרבות בכל העולם, וכנסת ישראל יקים אותה מן העפר ויזכר אותה הקדוש ברוך הוא, וימצא הקדוש ברוך הוא אצלה בתוף הגלות כחשבון וא"ו שש פעמים י' (עשר). עשר פעמים שש שנים, ואז תקום ויפקד העולם לעשות נקמות. ומי שהוא נמוך - יגבה.

אמר ליה רבי יוסי שפיר קאמרת בגין (ד) קיו ע"ב) דאיהו גו רזא דאתון. ולית לן לאתערא חושפין וקצין אחרנין, דהא בספרא דרב ייבא סבא אשפחין חושפין דא דכתיב, (ויקרא כ) אז תרצה הארץ. והוא רזא דוא"ו דכתיב, (ויקרא כ) וזכרתי את בריתי יעקוב ודא הוא וא"ו פלא כחדא, ועל דא אזכור, ולבתר

אמר לו רבי יוסי, יפה אמרת, משום שהוא בתוף סוד האותיות ואין לנו לעורר חשבון וקצים אחרים, שהרי בספרו של רב ייבא הוזן מצאנו חשבון זה, שכתוב (ויקרא כ) אז תרצה הארץ, והוא הסוד של וא"ו, שכתוב (שם)

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

גליון מס' 16
עבת תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללומדי האוהר

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

לאורם נלך / לקט מספרי הקדמונים על הזוהר / 2

אור חוזר / מכתבים למערכת / 4

אור הזוהר בגבורתו / הליכות מדרכי / 6

קול קורא / 7

קופיקס / 8

מפעל הזוהר העולמי

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300